

** Анна
Ахматов
а*

- **Ахматова Анна Андріївна (Горенко)** – російська поетеса, родом з України, представниця акмеїзму.
- Лауреат міжнародної літературної премії «Етна-Таорміна» (Італія, 1962).
- Почесний доктор літератури Оксфордського університету (Велика Британія).

Народилася в родині відставного флотського інженера-механіка Андрія Горенка.

1890 — родина переїхала з Одеси до Царського Села, де Анна навчалась в Царськосільській гімназії в 1900-1905 роках.

1906-1907 — навчалась у Фундуклеївській жіночій гімназії (Київ), по закінченню якої продовжила навчання на Київських вищих жіночих курсах та Вищих історико-літературних курсах Раєва в Петербурзі.

Перший вірш опублікувала у віці 11 років в журналі «Аполлон». Через батькову заборону підписувати поезії власним прізвищем, узяла прізвище «Ахмат» прабабці по материнській лінії.

1910 — одружилась з
російським поетом
Миколою Гумільовим.
Того ж року відвідала
Париж, потім —
Італію. Дебютувала в
літературі збіркою
поезій «Вечір», проте
славу їй принесла книга
«Чотки» (1914).

1912 — в родині
Гумільова і Ахматової
народився син Лев —
майбутній історик.

Жовтневу революцію більшовиків Ахматова не прийняла, але Росію не покинула. 1921 року був розстріляний її чоловік Микола Гумільов, на той час вони були вже розлучені, звинувачений у контрреволюційній змові, а пізніше був двічі ув'язнений її син. Трагедії особистого життя поетеси не зупиняли її активної творчої діяльності. У 20-ті роки Анна Ахматова посіла чільне місце в російській поезії: її як дослідницю цікавили життя та творчість Олександра Пушкіна, якому присвятила, зокрема, есе «Загибель Пушкіна».

Починаючи з 1922 року збірки Анни Ахматової піддавались жорсткій цензурній правці — і з 1923 до 1934 року вона практично не друкувалась. Збірки її віршів, що вийшли в період між 1922 та 1966 роками, аж ніяк не можна в повній мірі назвати авторськими.

1962 – побачила світ її 22-річна праця – «Поема без героя».
Основні збірки поезій Ахматової: «Подорожник», «Anno Domini»,
«Біг часу», «Реквієм».

1962 – була номінована на Нобелівську премію з літератури.
1964 – в Італії отримала премію «Етна-Таорміна», а 1965 року –
диплом почесного доктора Оксфордського університету.

Церемонія пройшла особливо урочисто. Вперше в історії
Оксфордського університету англійці порушили традицію: не Анна
Ахматова сходила по мармурових сходах, а ректор спускався до
неї.

Останній публічний виступ Анни Ахматової відбувся у Великому театрі (Москва) на урочистому вечорі, присвяченому Данте.

Восени 1965 року перенесла 4-й інфаркт, а 5 березня 1966 року померла в підмосковному кардіологічному санаторії.

Похована на Комаровському кладовищі під Ленінградом.

Мати поетеси — Інна Еразмівна Стогова похована в селі Слобідка-Шелехівська (Хмельницька область, Україна), де відкрито музей родини Ахматових.

Творчість

- любовна і рефлексивна лірика (збірки «Чотки», «Біла згряя», «Подорожник», «Anno Domini»)
- лірико-епічні поеми («Поема без героя», «Реквієм пам'яті жертв сталінських репресій»)
 - вірші про війну
 - переклади поезії (у тому числі Івана Франка).

А ты думал - я тоже такая,
Что можно забыть меня,
И что брошусь, моля и рыдая,
Под копыта гнедого коня.

Или стану просить у знахарок
В наговорной воде корешок
И пришлю тебе странный подарок

-

Мой заветный душистый платок.

Будь же проклят. Ни стоном, ни
взглядом

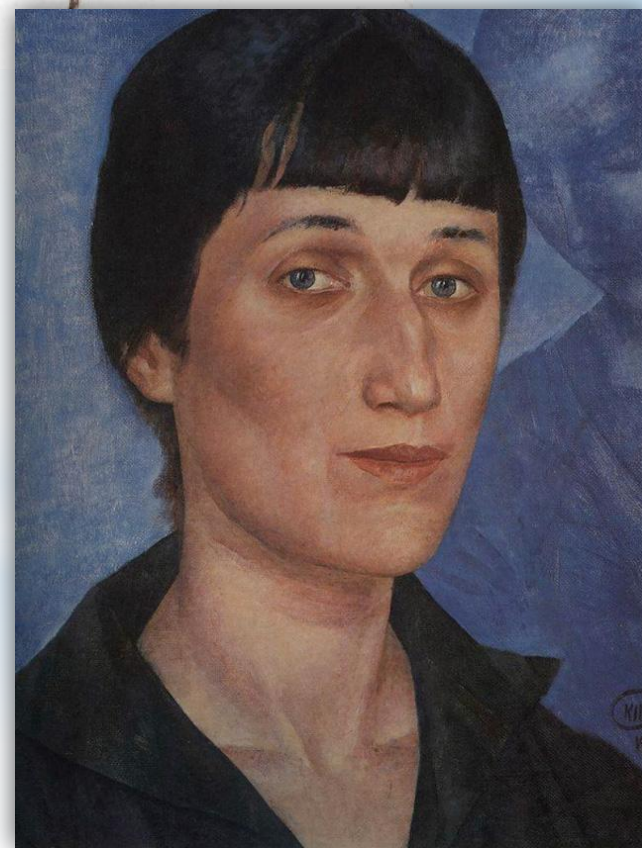
Окаянной души не коснусь,
Но клянусь тебе ангельским садом,
Чудотворной иконой клянусь,
И ночей наших пламенным чадом -
Я к тебе никогда не вернусь.

Июль 1921, Царское Село

Характерними рисами творчості Ахматової можна назвати вірність моральним засадам буття, тонке розуміння психології почуття, осмислення трагедій ХХ сторіччя, що пов'язане з особистими переживаннями, тяжіння до класичного стилю поетичної мови.

Її ранні вірші були пройняті індивідуалістичними, занепадницькими мотивами. Пізніше написала ряд патріотичних віршів, цикли поезій: «Іва» (1940), «Ташкентські вірші» (1942-1944), «Слава миру» (1950).

Значна частина її творчості присвячена Україні. Зокрема — це поетичний цикл «Київський зошит», збірка «Вечір». У 1958 році А. Ахматова переклала на російську мову збірку поезій Івана Франка

Творчість А. Ахматової
продовжувала й
розвивала традиції
російської класики XIX ст.

- О. Пушкіна, І.

Гончарова, І. Тургенева,
Ф. Достоевського, Л.
Толстого. Значну роль у
становленні її поетики
відіграла естетична
програма акмеїзму.

Зasadничим принципом
ахматовської лірики є
настанова на "пізнання
світу через біль", що
перегукувалася з
художнім світом І.

Анненського.

На ранньому етапі творчість Ахматової була "любовним щоденником", у якому тема кохання розроблялася під кутом зображення драматичних надламів і розривів взаємин. У процесі творчого розвитку поетеси її лірика поступово набувала форми своєрідного "літопису" трагічної епохи. Однією з центральних категорій художньої філософії Ахматової стала категорія пам'яті.

У художньому світі А. Ахматової відбувається "матеріалізація" складних і тонких душевних порухів. Поетеса широко використовує психологічну деталь. Ахматовській ліриці притаманні емоційна стриманість, лаконізм і аскетичність у доборі художніх